

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 cents paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ABERRACIÓ.

OMENSÉM per reproduhir dos telégramas:

«Santander 3—á las 5 tarde.—A las tres de ahir á la tarde y en lo pórtich de la Catedral, una senyoreta insultá durament al bisbe.

«Segons *La Voz Montañesa* de avuy, aquesta senyoreta qu' es aquí molt estimada, ha estat en un convent contra sa voluntat, y conseqüent per últim exclaustrarse per violent modo. Ahir sigüé presa en l' acte ocorregut á las portas de la Catedral; pero l' arcalde acaba de posarla en llibertat.

»Se comenta molt aquest escándol y la opinió es favorable en un tot á la ex-monja.»

«Santander 3—á las 8:40 nit.—Se diu públicament que l' insult de que he donat compte en mon anterior telégrama, regoneix per causa, alguna cosa que 's relaciona ab lo dot de la senyoreta exclaustrada. L' escándol aumenta, conforme pot veure 's en *La Voz Montañesa* de avuy y de demá.»

Una senyoreta ben educada que insulta á un prelat de la iglesia á las portas de la Catedral... una monja contra sa voluntat que tingüé d' exclaustrarse per medis violents... la véu pública que diu que l' insult regoneix per causa alguna cosa que 's relaciona ab lo dot de la tal senyoreta... Vels' hi aquí tres datos, ab los quals n' hi ha prou per escriure una novela ó millor dit una historia trista.

Limitémnos nosaltres á fer algunas consideracions sobre aquestas sepulturas horribles que duhen lo nom de convents, tancats per altas parets y finestras tapiadas, ocults com lo crim, misteriosos desde fora, y dintre dels quals no hi pot viure sino l' idiotisme místich ó 'l dolor humá.

De totas las aberracions de que 'ls faritzéus de totas las edats (sempre en lo tronch de la religió hi ha hagut faritzéus, de igual manera que en lo tronch dels arbres s' hi fan bolets en certas circumstancias) de totas las aberracions inventadas per expreme las butxacas y torturar per tota la vida 'l cor ignosent de criaturas débils y senzillas, no 'n coneixém cap que s' iguali á la clausura, sobre tot á la clausura femenina.

Aquells vots eterns, que 's profereixen á una edat inexperta, molts cops en lo calor de una impressió intensa, pero fugitiva, com un amor desgraciat, ó un aburriment momentáneo; altrás vegadas cedint á las inirritables sugestions dels ganxeros de sotana, que perturban la pau de las familias; aquells vots son tan estérils y horrorosos com lo suicidi.

Si Déu existeix y ha fet lo mon, no l' haurá fet de segur, perque d' ell fugin las humanas criaturas. Si Déu ha donat al sér humá inteligencia perque progres-

si, voluntat perque obri, sentiment perque estimi; si l' ha dotat de facultats y medis perque crehi la familia y la perpetúhi; si tot sér vivent té debers que cumplir dintre de la societat, qual olvit implica un despreci á Déu y á la conciencia, de que serveixen aquestas presons, aquestes cementiris, en que de viu en viu s' hi enterran tantas victimas?

Dirá algú que per pregar á Déu; dirá algú que per contemplar la seva grandesa... ¡Oració! ¡Vida contemplativa!... Total: ¿qué?

¿Nos ha fet Déu babiecas ó enzas per ventura? ¿Y de qué han de servir las prácticas que s' observan en los convents de monjas? Oracions que no surten del cor, que la constancia y regularitat mecánicas ab que s' executan, los hi tréu ia part d' inspiració que podrian tenir; resos en llengua llatina, que las mateixas que 'ls dihen no son capassas d' entendre 'ls, com si en lloch de ser personas fossen cotorras; dejunis que si 's compleixen consuman lo cos y l' aniquilan, á despit de la naturalesa, y que si no s' arriban á cumplir denotan una gran hipocresia; mortificacions inútils; abstinencias estúpidas, escrúpuls ridiculs, en suma: l' idiotisme, l' extinció de tot sentiment humá, ó bé 'l dolor, la tortura, la desesperació, quan dintre dels hàbits de la monja bat lo cor de la dona que anyora á la familia, que aneia al espos, que suspira per la maternitat, ó que, víctima de rancunias, odís y humillacions de beatas sense entranyas, esbatega frenética, com lo colom entre las grapas del esparver, sense trobar qui la consoli ó la compadeixi, en sas horas de angunia, sense que las sevas llágrimas sigan conegudas, sense que 'ls seus crits logrin traspasar las macissas parets de la clausura.

Peró entre tant los vidors, los ganxeros, aquells que tal vegada haurán abusat de la conciencia crédula ó de la exaltada imaginació de una pobra criatura, agenollada ab freqüencia davant de un confessorari, persuadintla entre polvo y polvo de rapé, de que dintre del mon no hi ha salvació possible, de que l' amor es un pecat horrende, y l' existencia en la familia, un continuo perill, aquests sers que parlant del cel ó de las calderas de sofre del infern, revelan regularment son espiritualisme en los colors sanitosos de son rostret mo'sut; ó en la tripa de golafre arrodonada, aquests, dirán fregantse las mateixas mans ab que cada dia consagran l' hostia:

—Ja l' hi tenim: un dot més á las arcas del convent; un' altra poma per la set.

La societat y la ley que castigan al negrer, que persegueixen al traficant de la prostitució, haurian de ser implacables ab aquests cassadors de minyonas casi sempre ben dotadas, per durlas á enterrarse de viu en viu, després de despullarlas de sas riquesas.

La serp del paradís que tentava á la primera dona pel costat de las seduccions amorosas, es méns culpable que aquestas serps de sagristia qual boca está sempre oberta y sempre á punt de xuclar-se un patrimoni. La serp del paradís al ménos era més desinteressada. En aquella época no s' havian inventat encare monedas ni bitllets de banch, ni accions de ferro-carri, ni paper de la Deuda.

Y quan la pobra infelís despossehida de sas riquesas y de sa llibertat, haja pronunciat los vots fatals, quan siga polla de convent ¿quina garantia l' hi queda de que la demés virám no la matará á picadas? ¿A qui demanará protecció y ausili? Seqüestrada allí dintre, ¿cóm comunicarse ab lo mon? ¿Quina lley s' ha fet per ampararla?

Allá s' ha de consumir, allá en aquell infern tant plé de devoció, si es que no troba un medi d' escaparse com la monja de Santander que ha insultat al bisbe. Pero ¿tindrán totas valor per ferho? ¿trobarán totas una ocasió per realisarho?

Veus' aquí 'l problema.

La societat no hauria de permetre aberracions com l' existencia de aquestas casas de reclusió, que forman una especie de mon apart, fora de la lley, de la inspecció de las autoritats y de la vista del públich.

En un convent poden cometre's crims y quedar completament impunes. Un crim es per si sol lo seqüestro de una persona, per més que aquesta persona, un dia, s' haja entregat alucinada als seus seqüestradors, per més que s' haja entregat á ells voluntariamente. Si cambia de idea, si á las ilusions que s' havia forjat respecte á la vida monástica sobrevenen los desenganys ó l' arrepenitment, retenirla un moment més, implica un abús, un crim contra la llibertat humana.

Per aixó 's necessita, que mentres hi haja convents, las parets de aquests sigan de cristall, á fi de que puga veure tothom lo que hi passa dintre. La llibertat no es llicencia; pero tampoch es reserva. En época de llibertat las conspiracions no son lícitas. Quan se constitueix una associació s' enten que l' associació no será clandestina. ¿Perqué han de ser clandestinas las associacions religiosas?

Si no succehis lo qu' are succeheix, quan las monjas estiguessen cansadas, podrian deixar de serho, y recobririan lo dot, sense necessitat de moure rahons al bisbe.

P. K.

LA ESQUERRA PER DINTRE.

Exuelto de la *Correspondencia de España*:

«Demá á la tarde 's reunirá lo director de la esquerra. La sessió será importantissima, ja que 's tracta de pendre un acort trascendental, y d' estrenye més y més la unió que reyna entre la plana major del partit.»

Efectivament, los preparatius no menteixen. Tothom va y vé, los plechs y las cartas circulan ab profusió, la animació es extraordinaria. En la cara dels esquerrans está pintada la alegría. No hi ha dupte: va á passar alguna cosa.

Diálechs per tot arreu:

—¿Tant mateix es demá la reunió?

—Si senyor: será una junta magna.

—Y ¿de que 's tractará?

—¡Oh... escorcóllim!—
 Més avall.
 —¿Diu que 'l directori 's reuneix?
 —En efecte; aixis corra.
 —¿Y per quin motiu?
 —No ho sé; pero sembla que ja 'n tocarém los resultats aviat.—
 Uns altres:
 —¿Sab de que s'ocupará demá 'l directori?
 —No sé sab: lo únich que 's diu es que la cosa anirà bé.—

Arriba 'l gran dia: passém los preliminars per alt y aném al gra.

En Serrano presideix: tots los caps-grossos de la guerra, del directori y fora del directori, están presents.

SERRANO:—Queda oberta la sessió. Permítin avants que tot que 'ls digui que avuy es l' últim dia que presideixo: jo no puch continuar en aquest puesto, pues veig que aixó es un camp perdut, y 's necessita una mà de ferro per arregarlo.

MONTERO RIOS:—De cap manera: la seva presencia 'ns es indispensable. Vosté va alsar la bandera, y vos té la tè de sostenir: si la deixa, ja estém llestos.

SERRANO:—Bè, seguiré uns quants dias, per veure si aixó 's desenreda. Ara aném al assumpto. ¿Qué hi ha de nou? (Ningú respón). ¡Hola! ¿Y donchs perquè 'ns hem reunit? (Lo mateix silenci). ¡Ay, ay! ¿Ningú sab perquè ha vingut aquí?

MONTERO RIOS:—Jo nó.

BALAGUER:—Ni jó.

MORET:—Ni jó.

SERRANO:—¡Bravo!... ¿No vas ser tú (senyalant al seu nebot) que 'm vas dir que 'ns reuníssim?

LOPEZ DOMINGUEZ:—¿Jo?

SERRANO:—Sí, tú. ¿Y donchs qui va ser?

(Tots se miran estranyats volgüentse treure 'l mort de sobre: moment de silenci).

SERRANO:—Bè, bè: siga com vulga, estém aquí y hem de fer alguna cosa. Tinguin la bondat d' enraonar, de fer uns quants discursos, d' entretenirnos un parell d' horas.

MORET:—¿Juguém á cartas?

BALAGUER:—No vingui ab bromas, home. Signi una mica més formal: parlém de la conducta que pensém seguir.

BECERRA:—Lo qu' es jo ja hi decidit no fumar més porque no 'm proba; 'm llevaré ben demati, y aniré cada dia á...

SERRANO:—(Interrompentlo). ¿Vol fé 'l favor d' enraonar de sério? Se tracta de la conducta qu' hem de observar ab lo govern.

MORET:—Jo opino que sería convenient no fer la oposició sino al ministre d' Hisenda.

LINARES RIVAS:—¡Ah, sí! Per ferlo caure y posarshi vosté. ¡Quin payo!

MORET:—¡Vaya una ocurrencia! Es una opinió mèva y prou: si 's pren á mal, callo.

BALAGUER:—Tal vegada fora millor deixar la part política y hostilitarlo no més en lo terreno de la administració y de las reformas promesas...

LOPEZ DOMINGUEZ:—¡Cá, no senyor! Si se l' hi ha de fer la guerra, que sigui de debó en tota la linea y sense contemplacions.

MONTERO RIOS:—Ben dit.

MORET:—Mal dit.

BECERRA:—¿Sabem que podríam fer? Disoldre la guerra, avants de que 's disolgui ella mateixa.

BALAGUER:—¡Ból! ¿Qué significa aixó? Endavant y fora.

LINARES RIVAS:—¡Si senyors, endavant!

GONZALEZ FIORI:—Pero bè, ¿que ataquém lo govern? ¿Si ó nó?

SERRANO:—Jo... no sé;... lo... que vostés vulguin...

MORET:—Que no se l' ataquí.

LINARES RIVAS:—Que se l' ataquí. ¡Ja 's coneix que vosté vol ser ministre!

MORET:—¿Que sab vosté, atrevit?

LINARES RIVAS:—¿Com s' entén? Tingui... (Lo tintor va enlayre y toca á ne 'n Becerra).

BECERRA:—¿Ah, sí? Donchs, torni... (Lo bastó pel cap).

LOPEZ DOMINGUEZ:—Ordre, senyors; no 's barallin. (Lo tumulto 's fá general. Tothom s' esgarrapa y s' estira 'ls cabells. En Balaguer recita un tros de «L' últim dia de Troya.» En Serrano puja á dalt de la taula y á cops de llibres, sombreros y tot lo que pot arregar restableix una mica l' ordre. Los esquerrans se miran de regull, esbufegant y aixugantse la suhor).

SERRANO:—Veig, senyors, que no 'ns entendrém de cap manera. Per avuy pleguém y demá será un altre dia. Surtim tots ab la cara ben seria, y no diguin res á ningú de lo que aquí ha succehit. S' alsa la sessió.

A la porta de la casa hi ha una infinitat de periodistas que esperan ab ansietat los resultats y acorts de la junta. Tot son preguntats als del directori.

—¿Qué hi ha de nou?—¿Qué han acordat?—¿Qué han fet?—¿Qué han dit?—¿Marxa la cosa?—¿Hi pujarán aviat?—¿Va bé?—

Los interpelats no responen; passen graves y muts, y ab un ayre misteriós s' en van á casa seva.

L' endemá tothom llegia en la *Correspondencia de España*:

«La reunió que ahir vá celebrar lo directori de la «esquerra vá ser en extrém important. Los acorts presos varen fer molts y graves; pero no han trascendit al públich porque 'ls qui hi van assistir s' han atrinxerat en la més absoluta reserva.»

FANTÀSTICH.

EU mil obrers están en boga en la ciutat de Sabadell. Desavenencias sobre las horas de treball han motivat lo paro de todas las fabricas de artículos de llana.

LA CAMPANA DE GRACIA lamenta aquest estat de cosas y fá vots porque 's trobi un medi que concilihi tots los interessos y deixi á salvo la dignitat de tots.

Las huelgas son una especie de malaltia, que 's previndria si s' establissen los jurats mixtos per arreglar y resolre todas las qüestions del treball. ¿Cóm no han comensat á ferho 'ls fills de Sabadell, que marxan sempre á la vanguardia del progrés?..

Entrant lo número en máquina, se 'ns diu que s' ha aribat á un arreglo. ¡Tant de bó!

Diu un periódich monárquich de Madrid ocupantse de las corridas de toros de gala:

«La reyna de Portugal se arribará á creure que 'ls espanyols passem la vida presenciand quiebros y habilitats de torero.»

Y després afegeix:

«¡Ya vendrá la gran cojida!»

Al ménos aixis ho esperém.

En Martos y en Romero Giron se miran de regull. Qué volen ferhi: en Martos no sabia ab qui renyir, y renyeix ab en Romero Giron.

Es á dir: ab la seva boca.

Ja qu' ell l' havia ficat al ministeri porque menjès pèl seu compte.

La campanya teatral d' istiu ha comensat en los teatros de Barcelona.

Tenim la portuguesa Simoes al *Principal*; Calvo al *Espanyol*; Valero y Vico á *Novedats*.

¡A la gran competencia, senyors, á la gran competencia!

Diumenje últim, en Calvo, ell sol feya dos funcions: el *Gran Galeoto* á la tarde *La vida es sueño* á la nit.

¡La vida es sueño! Sí, dorm, ja veurás.

¡Y qué ha de dormir en Rafel Calvo! ¡A treballar com un desesperat! Jo ja ho veig: son dos contra un.

¡Y quins dos! En Vico, un actor de moments, y en Valero, que ab los seus 75 anys á las costellas, té encara una forsa colosal. Lo públich l' hi diu:—L' Avi, igual que á Espartero. Jo l' hi dich que está admirable.

Y l' empresari l' altre dia, al véure la taquilla vuida, y 'l teatro plé de gom á gom, exclamava:

—Vaja que digan lo que vulgan, gallina vella fá bon caldo.

Prenent péu de lo que deya la *Gaceta de Catalunya* consignavam l' altra senmana certas particularitats relatives á un fabricant, anomenat Jaume Blanch, en una de quals fábricas vá pendre mal, lo 17 de maig últim una pobre criatura anomenada Ramona Ferré.

Posteriorment hem averiguat lo següent.

Que en la fábrica en qüestió todas las engravacions están resguardadas y qu' es impossible pendrehi mal, sino á grat-cient. La pobre criatura tingué la desgracia per una temeritat, filla de la seva travessura infantil.

Que no es exacte que 'l fabricant Sr. Blanch, digués las paraulas que se l' hi atribuhian, ni podia dir las, per la rahó de que no estava present quant succehi la desgracia.

L' únich cert es que guanyant la Ramona Ferré dotze rals, se n' hi donaren deu al cap de la senmana; pero aixó no siguié porque prengué mal lo dijous, sino porque era la senmana de Pasqua y hi havia hagut un dia de festa que 's descontá á tots los treballadors. Tenim entés que 'l Sr. Blanch l' hi vé pagant lo jornal ab una pesseta de augment, desde qu' entrá en la casa de socorro, y que desde que 'n surti 's proposa pendre-la per recadera del seu escriptori.

Molt nos complau poder donar aquestas explicacions que demostran que 'l Sr. Blanch antich treballador, es

un home de cor y amant del obrer. ¡Tant-de-bó, que poguessem dir sempre lo mateix de tots los fabricant!

Lo Sr. Abascal, ex-alcalde de Madrid, vá obsequiar á n' en Sagasta ab un x-flis.

¿Un cessant obsequiant á un ministre?

¡Ah, já ho veig! Déu voler que 'l ministre obsequi al cessant.

En Sagasta y l' Abascal ván parlar de expedir los passa-ports als centralistas.

Plats de la situació.

Mandonguillas de centralista.

Centralistas gelats.

¡Que volen que 'ls diga! Aquests plats devegadas fan mal sobre tot' als ventrells estragats com lo dels fusionistas.

La senyora viuda de Palay ha tingut la bondat de fernes tastar las galletas *Ambrosia*, de nova invención. Son bonas, tant bonas, que una cosa l' hi he recomenat, y es, que per res del mon las envihi á Madrid.

En Sagasta se las hi menjaria todas, y si hi podia arribar, fins los motllos se l' hi menjaria.

Ha mort don Fernando Garrido, un dels adalits més fermes y constants de la causa republicana, un dels propagandistas més incansables de las ideas democráticas.

Garrido ha mort rodejat per l' aureola de la pobresa, á pesar de haver sigut un escriptor fecundo é ilustrat, y de haver ocupat, durant l' any 73, la intendencia general de Filipinas.

LA CAMPANA DE GRACIA dedica una llàgrima al autor de la *Historia de las persecuciones*.

Paraulas del ministre de Marina:

«Jo no tenia la pretenció de portar tots los errors, escándols é immoralitats que viuhem á la sombra de lleys nocivas.»

¡Jesus, Maria, Joseph! Are ja sabém porque s'erveyen los barcos de la marina de guerra. Per portar errors, escándols é immoralitats.

En Romero Giron ha publicat un decret sobre la provisió de jutjes municipals que, segons diuhem las personas entesas, invadeix atribucions exclusivament reservadas al poder legislatiu.

Endavant.

Aquests demócratas dinástichs son aixis: los donan una cartera y s' emprenen un Congrés.

A Madrid, los lladres se n' enduyan las planxas de plom de qu' está cuberta la teulada del ministeri de Hisenda.

L' operació era senzilla: los lladres pujavan á dalt, á baix esperava un carro y plovia planxas. Quan ne tenian una carretada plena anavan per un altre. Y aixó ho feyan ab la major tranquilidat, sense que se 'n adonés ningú.

Fins que un dia ab una mica més descalabran á un municipal qu' era sota: llavors vá comprendre aquest que 'ls que treyan las planxas de plom no eran treballadors sino lladres... Doná 'l crit de alarma, hi compa-regueren tots y desaparegué 'l carro, 'l plom y 'ls lladres.

Nota: Lo ministeri de Hisenda está situat en lo punt més céntrich de Madrid, carrer de Alcalá, á quatre passas de la Puerta del Sol.

De manera que si no arriba á ser lo municipal que ab una mica més mor' aixafat, los empleats del Ministeri no s' haurian adonat del robo fins que haurian tingut goteras sobre al cap... algun dia que al anar á cobrar la nómina hagués plogut per casualitat.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Sant Boy se celebrava un bateg: havían de ser padrins un senyor del poble y la seva minyona, y al ser á l' iglesia, 'l capellá sortí ab la pala de gall de que la criatura no 's podia batejar porque 'ls padrins no eran casats.—Dialech: *Padri*:—¿Qué per ventura pot obligarme vosté á casarme? *Capellá*:—No senyor; pero vosté viu ab la padrina, y aixó no 's pot comportar.—¿No té vosté majordona?—Sí, senyor.—Donchs jo, á la padrina la tinch com á minyona y en paus. Resultat: que 'l dia 31 de Maig, la criatura no estava batejada encara.

A Sant Martí de Provencals se celebrava la professó de Corpus, y un capellá arreglador que vestia plata y or, davant de las Casas Consistorials, dirigintse á un grupo, entre 'l qual hi havían algunas xicotas bastant macas, volgüent sens dupte que 's fessin endarrera, procedí de una manera molt delicada. Abalansantse sobre la més bonica, casi á frech de cara, crida ab veu de tró:—Endaarreraaa!

Un carreter l' hi hauria tingut enveja.

Hém rebut una carta de un Sr. Carlos Ricart, germá que 'ns diu ser del rector de Llíssa de Vall, en la qual nos diu no ser cert «ab los termes que eligeix lo coeresponsal» lo fet que relatavam, fá dos números, en aquesta mateixa secció, relativa á haver donat una pallissa á una criatura que havia tirat una pedra á la teulada de la rectoria. També nega que 'l tal rector hagués sigut gefe de caballeria.

carlista d'una última guerra civil. Consigném de moment la rectificació, mentres reservém la paraula al correspon- sal que vá transmétrns la noticia.

Un dia, ja fa mitj sigle, Nostre Senyó 's passejava demunt de la boita blava que hi ha sobre 'l nostre cap: sa cara seria y encesa donava senyals visib'es d'un humor dels més terribles. ¿Qué tenia? No se sab.

De repent Déu vá pararse davant de la porteria, hont tranquilament dormia Sant Pere, 'l gran pescador, y vá dá un campanillasso de tal modo y ta manera, que l' infeis de Sant Pere per poch queda mort de por.

—¿Qué teniu? ¿qué hi ha? ¿qué passa? —Vá dí 'l pobre obrint la vista, contemplant la cara trista que presentava 'l bon Déu.

—Lo que passa deixaho corre, porque es cosa que fá fastich: estich meditant un cástich y no 'n veig cap á gust meu.

—¿Cástich! ¿Y á qui voléu darlo?

—A aquesta gentota estranya, á aixó que se 'n díu Espanya que se m' ha insurreccionat. Voldria troba una pena que piqués, que se 'n sentissin, que en un instant la sufrissin grans y xichs, tots d'un plegat.

—Podriau enviarhi 'l cólera, ó la pesta, ó la triquina, ó una fam seria, canina que me 's deixés aturdits, ó una guerra sanguinaria, ó una sequia espantosa, ó una pluja pavorosa que durés dias y nits.

—Ay. Pere! Aquesta caterva vü de tal modo avuy dia, que d' aixó se me 'n riuria y no logriam res. Es precis troba una cosa que 's omplís ben bé de pánich; un cop terrible, titánich, una trompada de pés.

Al dí aixó 'ls dos van posarse la má al front, mirant á terra, buscant á dreta y esquerra una idea original: tres quarts, minut més ó menos, vá guardá aquesta postura, meditant la pena dura, lo cop terrible y fatal.

—Ja ho tinch,—vá cridar de sopte Nostre Senyó, aixiribintse, quan ja Sant Pere, aturdintse, casi 's dava per perdut.

—Tinch una idea magnífica, que 'm vindrá que ni pintada per xafar d' una vegada á aquell poble corromput.

Vés que 't semb'a. Faré neixre un home de gran potencia, armat d' una inteligencia bona per avassallá:

l' hi donaré forsa, astucia, talent, diplomacia, mat'as, molt esprit, moltes paraulas y un desparpajo... hasta allá.

L' adornaré com un ídol, lo dotaré d' un gran llabi, lo faré impertérrit, s'abi, aixerit y baladré; de manera que serveixi per corre tot lo registre, per diputat, per ministre, y per bisbe si convé.

Més també faré que 'l mérit de que jo penso adornarlo, tant sols vulgui aprofitarlo per fer pastels y bunyols; ab lo fi de qu' ell sol basti per desbaratar l' Espanya, sembrant fecunda sisanya entre tots los espanyols.

Quan surtin ideas bonas, ell fará que no floreixin; quan los espanyols 's uneixin ell los sabrá desunir; allá hont lo seu nas se fiqui no hi haurá ni calma, ni ordre, sinó confusió, desordre y barallas á desdir.

Sant Pere, ab un pam de boca, sense móures del seu puesto, desseguida, per supuesto, vá dir que alló era un gran plan; é incontinent l' un y l' altre vá fer lo que 's requeria, á ff de que 'l mateix dia marxés la cosa endevant.

L' endemá en un lloch d' Espanya vá neixre una criatureta ab la cara llisa y neta y un fetje que 'n feya tres:

varen posarli Cristino y 's refereix que solta mamar vint horas al dia com aquell que no fá rés.

C. GUMÁ.

NOSTRE politichs:

Un conservador:—Se diu que aviat hi haurá crisis.

Un esquerrá:—Vaya si n' hi haurá, y lo qu' es aquesta vegada pujaré nosaltres.

Un periodista (escribint):—«La crisis es lo nostre pá de cada dia.»

Un espanyol (llegint):—¿Lo nostre pá?... ¡No senyor: lo pá dels altres!

En la repartició de targetas per una corrida de toros, á n' en Cánovas vá tocarli una contra-barrera de sol.

Dos consideracions:

Primera: Cánovas s' acosta sempre al sol que més escalfa.

Segona: Cánovas tèn molt mala sombra.

Lo príncep Cárlos de Portugal, heréu de la corona es un portento, segons diuhén.

Para espanyol, francés, italiá, alemany, inglés y no sé que més.

¡Bon recurs, si 'ls portugueses algun dia l' envían á passejar!

* *

Encare més.

Ab la má esquerra agafa una carrabina de dos canons, ab la dreta tira dos ous en l' ayre, l' un darrera del altre, dispara y 'ls aixafa.

Bé es veritat que lo mateix feya 'l capitá Paine en lo Circo Equestre de la Plassa de Catalunya y en la Plassa de Toros; pero 'l capitá Paine ho feya ab bolas de vidre.

Pero ab los ous, la cosa tèn més mérit; porque quan cauhen á terra ja están ferrats.

A Madrid s' ha inaugurat una exposició de mineria. Hi ha de tot: plom, ferro, coure, carbons y mercuri. No hi falta sinó una cosa: mostras de las minas del presupuesto.

En Sagasta diu que las tèn tancadas ab pany y clau, de por de que 'ls esquerrans se las enduguessen.

A Russia, durant las festas de la coronació s' ha celebrat un banquet popular en una gran plassa, al qual hi assistiren 226.000 personas.

Lo tech vá servirse ab carril.

Y 'l pagá l' Emperador. Pero com que l' Emperador de qui cobra es del poble, en últim resultat qui 'l pagá fou lo poble.

* *

Si jo fós dibuixant hauria fet una caricatura representant un galiner ab l' emperador de Russia, tirant blat de moro á la virám.

Lo lema diria:

—De aquesta manera no 'n serán poch de tendres quan me 'ls treguin á taula.

* *

Una Caricatura del Charivari:

Dos russos: un diu al altre:

—Mira noy, sabs quin' era la mèva missió? Vigilar-te bé.

—Donchs veyas, diu l' altre, jo, al primer moviment sospitós que t' hagués observat, tenia l' encàrrech de lligarte com un Cristo.

Si are, época d' exámens, donavan una carbassa á n' en Sagasta ¿may dirian quin efecte l' hi faria? Ho sé de bona tinta.

En Sagasta diria com los estudiants:

—Mentres me deixin pujá pel Setembret...

Un dia de la senmana passada 'l telégrafo anunciava estragos en diversos punts de la Peninsula, causats per las tormentas y las pedregadas.

Lo mateix dia deya un periódich:

«Las personas que ahir á la nit tingueren l' honra de assistir al ball de Palacio, feyan grans elogis de la brillantés de la festa, superior á las que solen veures en los demés palacios de Europa.»

Aixó al menós es un consol pèls pobres pajesos que perden la cullita.

* *

Lo patriarca de las Indias vá assistir al ball de Palacio.

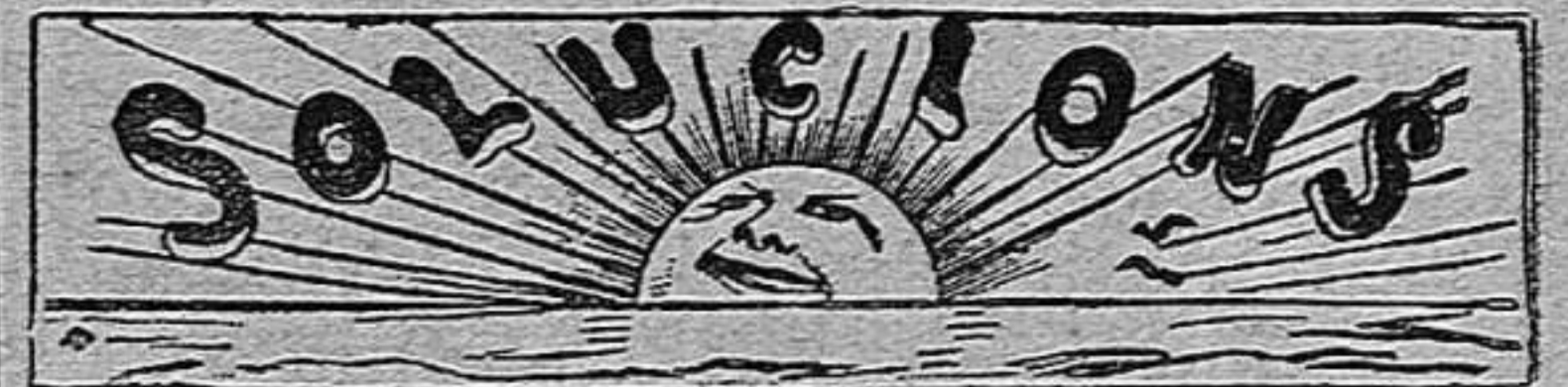
No 's diu si anava escotat.

Es esperat á Madrid l' emperador de Marruecos. De manera que tornarem á tenir recepcions, paradas, corridas de toros y balls.

Ja cal que amaneixi las faldillas, Senyor patriarca de las Indias.

També hi haurá banquetes.

Pero no 's tirarà tocino á l' olla, y algun taberner de Barcelona pendrà la subasta del vi, donantlo d' aquell que hi ha de tot, ménos such de rahim.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-pe-llá.
2. MUDANSA.—Paco, Baco, Taco, Maco, Caco.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Qui trenca paga.
4. ROMBO.—

S I S
S E B A S
T I B U R O N
S A R A U
S O U
N

5. GEROGLIFICH.—Los tresos pujan y baixan.

Han endavinal totas 5 solucions los ciutadans Albert Albert, Pons Aloy y Sicutérat; 4 un catalnista y Milort Mafat; 3 Pep mandunguilla; 2 S. Majó y no més Dos liberals.

XARADA.

En la hu-dos de Total vareig coneixe á la Pona noya tersa-quarta y bona que m' ha enamorat Pasqual.

—Donchs casa t, no sigas toni: —Quarta-dos, tanca 'l dos-hu: no vull carregar com tú, ab la créu del matrimoni.

CIUTADÁ PACO.

ANAGRAMA.

Un fabricant de total vá dirme ahir molt formal: desde qu' estich ab la tot ni puch total dí un sol mot puig tèn un génit infernal.

PEPET SIMPÁTICH.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Lo que convé á Espanya.
- 5 9 1 5 2 1 7 9—Ahont se vá cada senmana.
- 3 2 1 8 9 6 9—Una classe de roba.
- 8 9 1 1 7 6—Una cosa molt cómoda.
- 3 9 6 9 4—Un carrer.
- 1 4 5 7—Un poble.
- 8 9 3—Una part del home.
- 6 9—Nota musical.
- 4—Una lletra.

J. M. F. DE PETITS.

TRENCA-CLOSCAS.

MINA INGLESA.

Ab aquestas lletas, combinar lo nom d' un artista.

SACHETTI.

GEROGLIFICH.

V
O T O
I I I
T E C
o l o
M
I I I I

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Hereu Prats, Miranius, Sambomba, P. J. L. y Nicodemus.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com tampoch lo que 'ns envian los ciutadans A. Salabert, Pau de la grossa, Dos liberals, Un Indiotaire, Pepet de la Fassina, T. A. V., F. Anet, Secretari, J. Ll., Pons Aloy, General Bum-Bum, Albert Albert, Partidari de 'n Valero y Milord Mafat.

Ciutadá M. B.: la poesia *Dir de la gent* está molt bé; l' altre no 'ns serveix.—Un catalnista: Insertarem conversa, ters de silabas y trenca-clocas.—J. Molas Ballester: Idem los versos que 'ns envia.—Pallaringa: Publicarem la conversa.—Martí Revoltós: La poesia vá bé.—Simon de Sedruol: Insertarem triangul y rombo.—B. B.: Está bé la poesia.—Hereu Prats: Reberém sempre ab molt gust las servas xaradas, que solen estar molt bé; sols tenen un inconvenient, algunas nototas que son molt llargas.—E. Grau: Insertarem dos geroqlifichs.—Sastre y Parroquia: Hi anirá 'l logogrifo.—Nas de punta inglesa: Idem alguns geroqlifichs.—S. Majó: Idem trenca-clocas.—Ciutadans J. C. y C. A. Barcelona: Quedan complacents.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

RUSSIA.

No desvaneixerà aquest fantasma, 'l brill de una corona; per desvaneix 'l se necessita el sol de la llibertad.